

Sygn. akt IV Ka 433/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2016 r.

sprawy **R. W.**

syna E. i C. z domu K. (...) r. w Z. z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 4 kwietnia 2016 r. sygnatura akt III W 664/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 433/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem zaocznym z dnia 4 kwietnia 2016 r., sygn.akt III W 664/15:

I. obwinionego R. W. uznał za winnego tego, że: w dniu 14 maja 2015 r. ok. godz. 15.10 na ul. (...) w miejscowości W. woj. (...) kierując pojazdem marki F. (...) o nr (...) nie posiadał przy sobie wymaganego dokumentu w związku z przewozem drogowym w postaci wypisu z licencji, tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o transporcie drogowym i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł (trzystu złotych),

II. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów procesu zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz nie wymierzył mu opłaty sądowej.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, imieniem którego apelację wywiódł obrońca.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił, cyt.:

- „bezwzględny zarzut odwoławczy polegający na wydaniu orzeczenia przez sędzię A. S., która powinna być wyłączona od rozpoznania niniejszej sprawy (art.104 §1 pkt 1 kpw),

-nadto błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść wyroku, polegające na przyjęciu, że obwiniony nie okazał dokumentów wymaganych w ustawie o transporcie drogowym, w sytuacji gdy posiadał on i okazał wszystkie wymagane przez prawo o ruchu drogowym dokumenty uprawniające go do prowadzenia pojazdu.”

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna nie podlega uwzględnieniu.

Żadnego potwierdzenia nie znalazł pierwszy ze sformułowanych w niej zarzutów bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 104§1 pkt 1) kpw. Przepis ten precyzuje owo uchybienie jako wydanie orzeczenia przez osobę nieuprawnioną do orzekania albo sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy prawa lub niezdolnego do orzekania. Jak należy wnioskować z treści zarzutu, apelujący miał na myśli drugi przypadek wyłączenia z mocy prawa. Przepis art. 16§1 kpw odsyła tu do art. 40 kpk, ale ani badanie akt sprawy, ani treść uzasadnienia apelacji nie wskazuje, by w przypadku orzekającej w sprawie SSR A. S. zachodziła którakolwiek z wyliczonych w tym przepisie przesłanek wyłączenia sędziego z mocy prawa.

O ile apelujący miał na myśli wyłączenie sędziego w trybie art. 41§1 kpk, to także okoliczności faktycznych w sprawie niniejszej, które mogłyby stanowić potwierdzenie zaistnienia takowej przesłanki w odniesieniu do sędzi SR A. G. S., nie można stwierdzić.

Wniosek o wyłączenie sędziego od rozpoznania złożony przez obwinionego został rozpoznany negatywnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 23.12.2015 r. (k.30 akt). Zawarte w uzasadnieniu apelacji ogólnikowe tezy, jakoby to pracodawca obwinionego złożył doniesienie m.in. na orzekającą w sprawie SSR A.G.-S. w zakresie bliżej nie określonym cyt. „przestępstw popełnionych przez lokalnych funkcjonariuszy publicznych, w tym prokuratorów i sędziów” także przekonującej argumentacji nie stanowi.

W zakresie zarzutu błędnych ustaleń faktycznych wyroku apelujący także racji nie ma. Sąd I instancji dysponując zebrany materiał dowodowy ustalenia te poczynił prawidłowo i w efekcie finalnym wydał trafne rozstrzygnięcie końcowe. Obwiniony w toku procesu nie złożył żadnych wyjaśnień, nie stawiał się w tym celu - mimo prawidłowych zawiadomień - ani do złożenia wyjaśnień w siedzibie KMP w W. ani przed Sądem orzekającym. Sąd I instancji dysponował protokołem kontroli z dnia 14.05.2015 r., notatką urzędową z przeprowadzonej kontroli policyjnej (k.2) oraz zeznaniami świadka R. K. (k.49 akt), które to dowody nie pozwalają na ustalenia faktyczne odmienne, niż to poczynił Sąd I instancji.

W takiej sytuacji sprawstwo i zawinienie obwinionego co do przypisanego mu wykroczenia nie mogą wzbudzać wątpliwości. Skoro ponadto Sąd Rejonowy prawidłowo i czytelnie uzasadnił przyjętą kwalifikację prawną oraz przyjęte kryteria wymiaru kary (grzywny w kwocie 300 złotych, zatem w dolnych granicach ustawowego wymiaru), to zaskarżony wyrok podlega pełnej akceptacji. Kara tak określona spełnia dyrektywy wymienione w art. 33§1 i 2 kw.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636§1 kpk, art.118§ 1kpw w zw. z §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz.U.Nr 118, poz.1269 a także art. 21 pkt 2 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz.U.Nr 49, poz.223 z późn.zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.